

Arrest

nr. 228 701 van 12 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 juni 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juni 2019 legt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een inreisverbod op van twee jaar.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Dendermonde op 19/06/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer/~~Mevrouw~~, die verklaart te heten
Naam; K.
voornaam: A.
geboortedatum: 25.03.1974
geboorteplaats : «AANVULLEN • LEUNASSANCE»
nationaliteit: Macedonië (Voorm, Joegoslavische Rep.)

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19/06/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen én op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat
X1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene beweert hier te zijn sinds 2011. Betrokkene heelt geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 22/04/2012. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd,

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV DE.55.LE.004884/2019 van de politiezone van Dendermonde). Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd,

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/13

Betrokken verklaart hier te zijn om te werken. Hij verklaart hier geen relatie of kinderen te hebben en ook niet ziek te zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV DE.55.LE.004884/2019 van de politiezone van Dendermonde). Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden-

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole

en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht, van de rechten van verdediging en van de artikelen 12 en 41 van de Wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwet).

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing is tot stand gekomen met een manifeste schending van het hoorecht van verzoeker.

7.

Dit blijkt reeds voldoende duidelijk uit het document dat zou moeten uitgaan voor het “formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”.

Uit dit document kan het volgende worden afgeleid:

dat er geen tolk aanwezig was bij het “verhoor”;
dat de verklaringen door verzoeker werden afgelegd in de Engelse taal, terwijl verzoeker nauwelijks Engels spreekt of verstaat;
dat de Engelse verklaringen door de betreffende inspecteur vervolgens werden vertaald (?) naar het Nederlands en op het formulier in de Nederlandse taal werden genoteerd;
dat verzoeker aldus een formulier ter ondertekening kreeg voorgelegd met de antwoorden in de Nederlandse taal welke hij niet begrijpt (hoewel zijn verklaringen werden afgelegd in het Engels);

Voormelde werkwijze is redelijkerwijze niet in overeenstemming te brengen met de fundamentele voorwaarden waaraan een gehoor/ verhoor dient te voldoen, wil het hoorrecht eerbiedigd zijn.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (zie Arrest van het Hof van Justitie dd. 5 november 2014 (C 166/ 13 en arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, alsmede Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, alsmede Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

Dat recht maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universitat München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

*Op de overheid rust aldus de verplichting om de vreemdeling in de mogelijkheid te stellen om daadwerkelijk zijn standpunt naar behoren kenbaar te maken;
om vervolgens met de nodige aandacht kennis te nemen van zijn opmerkingen;*

Zulks is in casu geenszins het geval:

verzoeker diende zijn verklaringen af te leggen in de Engelse taal, i.e. een taal welke hij nauwelijks spreekt of verstaat;

het is onduidelijk in welke taal de vragen werden gesteld door de inspecteur; de enige mogelijkheid is Engels of Nederlands, aangezien geen tolk aanwezig was;

hoewel verzoeker zijn verklaringen heeft afgelegd in de Engelse taal, werden zijn (vermeende) verklaringen plots weer genoteerd in de Nederlandse taal, zodat verzoeker niet begreep welke antwoorden uiteindelijk werden neergeschreven; verzoeker diende aldus een document te ondertekenen waarvan hij de inhoud niet begreep;

er is anderzijds geen enkele zekerheid dat de betreffende inspecteur voldoende de Engelse taal beheerst om de verklaringen van verzoeker juist en waarheidsgetrouw om te zetten van het Engels naar het Nederlands;

Gelet op voorgaande kan redelijkerwijze niet worden voorgehouden dat aan verzoeker de mogelijkheid werd geboden daadwerkelijk en naar behoren zijn standpunt kenbaar te maken.

Verzoeker spreekt geen Nederlands, en aangezien de verklaringen van verzoeker door de inspecteur in het Nederlands werden opgesteld, kon verzoeker de juistheid van de vertaling van zijn antwoorden niet verifiëren, te meer daar er geen tolk aanwezig was. Verwerende partij zal aldus niet willen betogen dat verzoeker door zijn handtekening te plaatsen onder het formulier zich akkoord heeft verklaard met de inhoud van het formulier. Men kan zich uiteraard enkel akkoord verklaren met hetgeen men begrijpt...

De eerbiediging van het hoorrecht veronderstelt uiteraard meer dan het formalisme van de invulling van een "formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling" en veronderstelt dat de nodige schikkingen worden getroffen om het standpunt van betrokkene te vernemen en te begrijpen. Zulks is in casu geenszins het geval geweest. In tegendeel, het verhoor werd op een bijzonder nonchalante wijze uitgevoerd, in omstandigheden waarin verzoeker en de inspecteur elkaar niet naar behoren begrepen.

Anderzijds dient te worden gewezen op de terzake geldende bepalingen van de Taalwet.

Uit het betreffende formulier blijkt op onweerlegbare wijze dat er geen tolk voorzien was en dat verzoeker door de betreffende inspecteur werd gehoord in de Engelse taal en zijn verklaringen diende af te leggen in de Engelse taal, in een taal welke hij nauwelijks spreekt.

Afhankelijk van het antwoord op de vraag aan wie het formulier/ verhoor nu dient te worden toegerekend (de PZ Dendermonde of DVZ) dient te worden vastgesteld dat de administratieve handeling van het afnemen van het verhoor strijdig is met art. 12 dan wel van art. 41 van de Taalwetten. Deze artikelen bepalen respectievelijk:

Art. 12. Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlandse, het Franse of het Duitse taalgebied is bevestigd, gebruikt uitsluitend de taal van zijn gebied voor zijn betrekkingen met de particulieren, onverminderd de mogelijkheid die hem gelaten wordt aan de particulieren, die gevestigd zijn in een ander taalgebied, te antwoorden in de taal waarvan de betrokkenen zich bedienen.

Er wordt nochtans steeds geantwoord in de taal die door de particulier gebruikt wordt, wanneer deze zich wendt in het Frans of in het Duits tot een dienst die gevestigd is in een gemeente uit het Malmedyse of in een gemeente uit het Duitse taalgebied.

In de taalgrensgemeenten wenden de diensten zich tot de particulieren in die van beide talen – het Nederlands of het Frans - waarvan de betrokkenen zich hebben bediend of het gebruik hebben gevraagd.

Art. 41. § 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

§ 2. Aan de private bedrijven, die gevestigd zijn in een gemeente ponde speciale regeling uit het Nederlandse of uit het Franse taalgebied, wordt echter in de taal van dat gebied geantwoord.

Dat Dienst Vreemdelingenzaken gehouden is de Taalwetten te eerbiedigen, spreekt voor zich.

Dat ook de politie-agenten gehouden zijn de Taalwetten te eerbiedigen, werd nog door Minister Jambon bevestigd n.a.v. de interpellatie van Barbara Pas tot minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken over "het taalgebruik door de politie in het eentalig Nederlandse taalgebied" (nr. 33), behandeld in de Commissie voor de Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt. 29 april 2015.

03.02 Minister Jan Jambon (Nederlands): De taalwetgeving bepaalt dat er Nederlands wordt gesproken in het Nederlandstalige landsgedeelte. Tegelijk moeten politiemensen ook behulpzaam zijn: met moet elkaar trachten te begrijpen. De officiële communicatie, de opstelling van processen-verbaal, de officiële vaststelling van feiten en dergelijke, moet echter altijd in het Nederlands gebeuren. Momenteel heb ik geen zicht op de wijze waarop de politiediensten in Vlaanderen de taalwet toepassen, hoewel ik daarover nog nooit een klacht heb ontvangen. Ik ben bereid om een inventaris van de klachten op te vragen bij de Taalcommissie.

Het gehoor diende aldus afgelegd te worden met gebruikmaking door de inspecteur van de Nederlandse taal, desgevallend in aanwezigheid van een beëdigd tolk, doch niet in (een poging tot) de Engelse taal door de betreffende inspecteur, waarvan de kennis en beheersing van de Engelse taal overigens in het geheel niet gekend is...

Aldus dient het "verhoor" als nietig te worden beschouwd wegens strijdigheid met de Taalwet (cfr. art. 58: "Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten").

Een schending van het hoorrecht dient derhalve te worden aangenomen, in samenhang met een schending van de geciteerde bepalingen van de Taalwet.

Indien verzoeker gehoord zou zijn geweest, kon hij volgende informatie hebben gegeven die had kunnen leiden tot een andere beslissing:

dat hij eerder wel terugkeerde naar Kosovo en wel gevolg heeft gegeven aan de eerdere terugkeerverplichting;

dat hij niet aan het "zwartwerken" was en dat er derhalve van een betrapping op heterdaad geen sprake is (cfr. infra);

Verzoeker werd aldus de reële mogelijkheid ontzegd om tegenspraak te voeren m.b.t. de twee voornaamste motieven ter bepaling van de duur van het inreisverbod, nl. zijn vermeend volgehouden illegaal verblijf en zijn vermeend zwartwerk.

Een schending van het hoorrecht dient derhalve te worden aangenomen."

2.1.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht, van de rechten van verdediging, van artikel 41 van het Handvest en van de artikelen 12 en 41 van de Taalwet.

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat de schending van het hoorrecht, in het kader van de rechten van verdediging, reeds voldoende duidelijk blijkt uit het document "formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling". In dit kader haalt de verzoekende partij eveneens de artikelen 47 en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) aan. Uit voornoemd formulier blijkt volgens haar dat er geen tolk aanwezig was bij het verhoor, dat de verklaringen door haar werden afgelegd in het Engels, terwijl ze nauwelijks Engels spreekt of verstaat, dat de Engelse verklaringen door de betreffende inspecteur vervolgens werden vertaald naar het Nederlands en op het formulier in de Nederlandse taal werden genoteerd, en dat de verzoekende partij dus een formulier ter ondertekening kreeg voorgelegd met de antwoorden in de Nederlandse taal welke

zij niet begrijpt. Deze werkwijze is volgens de verzoekende partij redelijkerwijze niet in overeenstemming te brengen met de fundamentele voorwaarden waaraan een gehoor moet voldoen, wil het hoorrecht gerespecteerd zijn. Op de overheid rust volgens de verzoekende partij immers de verplichting om de vreemdeling in de mogelijkheid te stellen om daadwerkelijk zijn standpunt naar behoren kenbaar te maken, en om vervolgens met de nodige aandacht kennis te nemen van zijn opmerkingen. Het is bovendien onduidelijk in welke taal de vragen werden gesteld door de inspecteur. De verzoekende partij moest bovendien een document ondertekenen waarvan zij de inhoud niet begreep. Verder is er geen zekerheid dat de betreffende inspecteur voldoende de Engelse taal beheerst om de verklaringen van de verzoekende partij juist en waarheidsgetrouw om te zetten van het Engels naar het Nederlands.

De verzoekende partij stelt verder dat, afhankelijk van het antwoord op de vraag aan wie het verhoor nu moet worden toegerekend (de PZ Dendermonde of dienst vreemdelingenzaken) moet worden vastgesteld dat de administratieve handeling van het afnemen van het verhoor strijdig is met artikel 12 dan wel met artikel 41 van de Taalwet. Ook politie-agenten zijn volgens de verzoekende partij gehouden de Taalwet te eerbiedigen. Volgens de verzoekende partij moet het verhoor als nietig worden beschouwd wegens strijdigheid met de Taalwet. De verzoekende partij stelt ten slotte dat, indien zij gehoord zou zijn geweest, zij bepaalde informatie had kunnen bijbrengen die had kunnen leiden tot een andere beslissing. Zij stelt dat zij had kunnen zeggen dat zij eerder wel terugkeerde naar Kosovo en wel gevolg heeft gegeven aan de eerdere terugkeerverplichtingen, en dat zij niet aan het zwartwerken was en er dus van betrapting op heterdaad geen sprake is. Zij werd volgens haar aldus de reële mogelijkheid ontzegd om tegenspraak te voeren m.b.t. de voornaamste motieven ter staving van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, nl. haar vermeend nalaten om gevolg te geven aan het bevel en haar vermeend zwartwerk.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd van twee jaar. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze beslissing steunt op bepalingen die een omzetting vormen van

Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt *in casu* uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden akte moet aldus als een bezwarend besluit worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

In de mate dat de verzoekende partij het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aanwendt ten aanzien van het inreisverbod, moet worden opgemerkt dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Uit het "Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling", dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij op 19 juni 2019 werd gehoord door een politie inspecteur van de politiezone Dendermonde. De verzoekende partij legde haar verklaringen in het Engels af, er was geen tolk aanwezig en de antwoorden van de verzoekende partij werden in het Nederlands genoteerd op dit formulier.

De verzoekende partij stelt dat zij een document moest ondertekenen waarvan zij de inhoud niet begreep omdat haar antwoorden in het Nederlands waren opgeschreven en zij geen Nederlands begrijpt. Uit voornoemd stuk blijkt dat de verzoekende partij het formulier ondertekende. Niets verhinderde de verzoekende partij echter te weigeren het stuk te ondertekenen en de reden daarvoor duidelijk te maken of zelfs in een andere taal op het formulier te schrijven. Dat heeft zij echter niet gedaan. De verzoekende partij koos er wel degelijk zelf voor om het stuk toch te ondertekenen. De verwerende partij kon er dan ook redelijkerwijze van uitgaan dat zij akkoord ging met de opgetekende verklaringen en dat zij de vragen wel goed had begrepen.

Verder stelt de verzoekende partij dat zij, bij een volgens haar wettig verhoor, had kunnen duidelijk maken dat zij wel degelijk het vroegere bevel om het grondgebied te verlaten had uitgevoerd en zij niet aan het zwartwerken was. De verzoekende partij maakt echter op geen enkele concrete wijze deze loutere beweringen aannemelijk. Zij gaat er overigens aan voorbij dat zij op heterdaad werd betrapt op zwartwerken. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat, los van de vraag in welke taal het gehoor al dan niet had moeten gevoerd worden, er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden. De twee loutere beweringen van de verzoekende partij, waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt, volstaan in deze immers niet.

De verzoekende partij maakt een schending van het hoorrecht dan ook niet aannemelijk.

Wat de aangevoerde schending van de Taalwet betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij deze schending opwerpt voor wat betreft het "Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling" van 19 juni 2019. De Raad merkt op dat zij in casu enkel de wettigheid toetst van de bestreden beslissing, en niet van een in het administratief dossier aanwezig verhoorverslag. Hij kan een eventuele schending van de Taalwet dan ook enkel onderzoeken voor zover deze zou betrekking hebben op de bestreden beslissing zelf. Bovendien maakt de verzoekende partij in casu niet aannemelijk welk belang zij heeft bij dit onderdeel van het eerste middel, aangezien zij niet aannemelijk maakt welke elementen zij had kunnen aanbrengen tijdens dit gehoor indien het gehoor in een andere taal zou hebben plaatsgevonden die de verzoekende partij wel voldoende begreep. De Raad herhaalt verder dat de verzoekende partij het gehoorverslag wel degelijk uit eigen wil heeft ondertekend, terwijl zij daartoe geenszins verplicht was. De verzoekende partij maakt het tegendeel alleszins niet aannemelijk.

De verzoekende partij maakt een schending van het hoorrecht of de Taalwet dan ook niet aannemelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

"Nauw samenhangend met de schending van het hoorrecht dient ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht i.u.o. het redelijkheidsbeginsel te worden aangenomen.

Zonder verzoeker de mogelijkheid te bieden ook maar enige tegenspraak / verdediging te voeren (of zelfs maar toelichting te verschaffen) worden bepaalde feiten door verwerende partij zomaar voor waar in bewezen beschouwd, en zulks louter op grond van het bestaan van een PV dat zich zelfs niet eens in het administratief dossier bevindt...

De voornaamste motieven voor de bepaling van de duur van het inreisverbod (vermeend volgehouden onwettig verblijf en vermeende illegale tewerkstelling) missen thans voldoende feitelijke grondslag om de bepaling van de duur van het inreisverbod te schragen.

(i) Verzoeker zou niet getwijfeld hebben te werken zonder de daartoe vereiste Machtiging

Verzoeker betwist met klem dat hij op heterdaad betrap werd op zwartwerk.

Verzoeker erkent aanwezig geweest te zijn op de plaats van interceptie, doch ontkent formeel dat hij aldaar aan het werk was.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat het kwestieuze (en schijnbaar determinerende) PV, waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker op heterdaad betrap werd, zich niet in het administratief dossier bevindt.

Er kan aldus door uw Raad niet worden nagegaan of de oordeelsvorming van de gemachtigde gegrond is. De Raad moet kunnen verifiëren of dit motief steun vindt in de feitelijke vaststellingen. Verzoeker betwist immers dat hij aan zwartwerk doet of deed.

Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, is de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 11 oktober 2018, nr. 210.770). Dit op zich geeft reeds aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

14.

Indien verwerende partij — tegen de feiten in- blijft voorhouden dat verzoeker wel aan het werk zou geweest zijn, is het aan haar om zulks aan te tonen zodat haar beslissing over voldoende feitelijke grondslag beschikt.

De loutere verwijzing naar de redactie van een PV is onvoldoende om te concluderen dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan zwartwerk en op heterdaad werd betrapt.

Het betreffende PV bevindt zich overigens niet in het administratief dossier zodat dient te worden aangenomen dat verwerende partij er zelfs geen kennis van heeft genomen voor het nemen van de beslissing.

Op basis van de redactie van een PV en zonder kennis van de inhoud van een dossier kan verwerende partij uiteraard niet concluderen dat de feiten van zwartwerk bewezen zijn.

Of zwartwerk voorligt, dient uiteraard te worden bepaald aan de hand van alle gegevens van het dossier, en het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de strafrechter om te oordelen of een persoon schuldig is aan een misdrijf.

Daarbij komt dat verzoeker (en de vermeende werkgever) niet eens de mogelijkheid werd(en) geboden zijn/ hun standpunt kenbaar te maken m.b.t. het vermeend zwartwerk, terwijl dit verhoor toch een essentieel en noodzakelijk bestanddeel vormt om te oordelen over de schuld en de materialiteit van bepaalde feiten...

Concluderend kan worden gesteld dat het administratief dossier geenszins toelaat te concluderen dat verzoeker zich daadwerkelijk schuldig heeft gemaakt aan zwartwerk en dat deze stelling van verwerende partij onvoldoende grondslag vindt in het dossier.

Het loutere gegeven dat een verbalisant van een lokale politiezone een PV heeft opgesteld (dat zich niet in het dossier bevindt) vormt uiteraard geen afdoende motivering om te stellen dat verzoeker daadwerkelijk schuldig zou zijn aan zwartwerk.

Uw Zetel weet (en verwerende partij behoort eveneens te weten) dat de redactie van een PV kan leiden tot verschillende beslissingen, en (uiteraard) op zich nog niet het bewijs levert van het plegen van een misdrijf.

De redactie van een PV kan ook uitmonden in een seponering, en zelfs als er een strafrechtelijke vervolging zou worden ingesteld, kan nog steeds een vrijspraak voor de correctionele rechtbank volgen. Errare humanum est.

Verwerende partij kan aldus niet volstaan met de loutere verwijzing naar het bestaan van een PV (dewelke immers niet steeds het bewijs vormt dat een strafbaar feit werd gepleegd), doch dient ook aannemelijk te maken waarom zij van oordeel is dat het betreffende PV het bewijs oplevert c.q. haar tot de conclusie brengt dat de feiten als zwartwerk dienen te worden beschouwd.

Het enkele gegeven dat een PV werd opgesteld door een inspecteur van een lokale politiezone, kan verwerende partij er redelijkerwijze niet ipso facto toe doen besluiten dat de feiten als bewezen dienen beschouwd, laat staan dat de feiten constitutief zijn voor het misdrijf van "zwartwerk".

De bestreden beslissing mist aldus ook feitelijke grondslag waar zij voorhoudt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan zwartwerk, zodat dit motief de duur van het inreisverbod niet kan schragen. Ook de verwijzing naar de bescherming van de sociale en economische belangen mist aldus feitelijke grondslag, aangezien vooralsnog — en op basis van het administratief dossier- niet zomaar kan worden aangenomen dat verzoekster effectief zwartwerk heeft uitgevoerd. En, zelfs indien verzoeker effectief zwartwerk zou hebben verricht, quod non, kan hieruit niet zomaar worden afgeleid dat hij zulks ook in de toekomst opnieuw zou doen...

(ii) Nopens het vermeend volgehouden onwettig verblijf van verzoeker

15.

Ter bepaling van de duur van het inreisverbod verwijst de bestreden beslissing ook naar het vermeend volgehouden illegaal verblijf van verzoeker.

Primo gaat verwerende partij voorbij aan de terugkeer van verzoeker naar Kosov anno 2014. Verzoeker beschikt helaas niet meer over het betreffende paspoort (met stempel) zodat het bewijs van deze terugkeer materieel onmogelijk is.

Indien verzoeker naar behoren gehoord was geweest, had hij zulks kunnen kenbaar maken aan verwerende partij, doch - zoals reeds uiteengezet- werd deze mogelijkheid aan verzoeker helaas niet geboden.

Zelfs indien uw Raad van oordeel zou zijn dat verwerende partij terecht voorhoudt dat verzoeker "niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven", dient tezelfdertijd vastgesteld dat dit in wezen enkel een parafrasering is van het gegeven dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn terugkeerverplichting.

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV 164 525/11, en meer bepaald naar volgende overweging:

"De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012."

En nog: "De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet. De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch zij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de — in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar."

Terzake kan ook nuttig verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State dd. 22 maart 2016 (nr. 234.228):

"De vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering."

Deze overweging geldt mutatis mutandis ook voor onderhavige zaak: de verwijzing naar het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten is in wezen niets anders dan de vaststelling dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting.

De duur van het inreisverbod dient het voorwerp uit te maken van een afzonderlijke motivering, welke in casu ontbreekt, minstens gebrekkig te noemen is.

(iii) Nopens het belang van de immigratiecontrole en de afwezigheid van gezinsleven

17.

Ten slotte wijst verwerende partij nog op het belang van de immigratiecontrole en de afwezigheid van gezinsleven op Belgisch grondgebied.

Noch het belang van de immigratiecontrole, noch de afwezigheid van gezinsleven op Belgisch grondgebied is een omstandigheid welke bepalend kan zijn bij bepaling van de duur van een inreisverbod.

Art. 74/11 van de Vreemdelingenwet is de omzetting van art. 11 van richtlijn 2008/115/ EG (Terugkeerrichtlijn) en in het terugkeerhandboek, dat werd opgesteld om ervoor te zorgen dat de gemeenschappelijke normen en procedures in alle lidstaten op een uniforme manier worden uitgevoerd en dat als bijlage werd gevoegd bij de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" (C/2017/6505) is uitdrukkelijk aangegeven dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening wordt gehouden met alle relevante omstandigheden van het geval.

Bij de bepaling van het inreisverbod dient met name rekening te worden gehouden met verzwarende of vernachtende omstandigheden waarvan de uitvaardigende autoriteit op de hoogte is, zoals de vraag of:

- of tegen de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al een terugkeer- of verwijderingsbesluit is uitgevaardigd;*
- of de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al hulp heeft gehad bij een vrijwillig vertrek en/of re-integratie;*
- of de onderdaan van een derde land het grondgebied van een lidstaat heeft betreden terwijl voor hem of haar een inreisverbod gold;*
- of de onderdaan van een derde land aan de terugkeerprocedure heeft meegewerkt of deze heeft tegengewerkt;*
- of de onderdaan van een derde land de bereidheid heeft getoond vrijwillig te vertrekken;*

Uw Raad oordeelde ook reeds in deze zin in haar arrest dd. 1 februari 2019 nr. 216 322 (cfr. randnr. 3.3.4: "Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod dient met name rekening te worden gehouden met verzwarende of verzachtende omstandigheden (...)"

In casu kunnen noch het belang van de immigratiecontrole noch de afwezigheid van een gezinsleven als een verzwarende omstandigheid worden beschouwd.

18.

Besluitend: de determinerende motieven van het inreisverbod (vermeend illegaal verblijf en zwartwerk) zijn gesteund op onjuiste (minstens voorbarige) feitelijke gegevens. De bijkomende motieven (belang immigratiecontrole en afwezigheid gezinsleven) missen dan weer de vereiste relevantie daar zij niet als verzwarende omstandigheden kunnen worden beschouwd."

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel dat bepaalde feiten door de verwerende partij zomaar voor waar en bewezen beschouwd worden, en dit louter op grond van het bestaan van een PV dat zich zelfs niet eens in het administratief dossier bevindt. De verzoekende partij betwist met klem dat zij op heterdaad betrapt werd op zwartwerk. Zij erkent aanwezig geweest te zijn op de plaats van interceptie, maar ontkent formeel dat zij daar aan het werk was. De verzoekende partij herhaalt dat het PV zich niet in het administratief dossier bevindt. Er kan volgens de verzoekende partij dan ook door de Raad niet worden nagegaan of de oordeelsvorming van de gemachtigde gegrond is. De Raad moet volgens verzoekende partij kunnen verifiëren of dit motief steun vindt in de feitelijke vaststellingen. De loutere verwijzing naar de redactie van een PV is volgens de verzoekende partij verder onvoldoende om te concluderen dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan zwartwerk en op heterdaad werd betrapt. Het loutere gegeven dat een verbalisant van een lokale politiezone een PV heeft opgesteld vormt volgens

de verzoekende partij geen afdoende motivering om te stellen dat zij daadwerkelijk schuldig zou zijn aan zwartwerk. De redactie van een PV kan volgens de verzoekende partij leiden tot verschillende beslissingen, en is op zich nog niet het bewijs van het plegen van een misdrijf. De redactie van een PV kan volgens de verzoekende partij bijvoorbeeld ook uitmonden in een seponering. Zelfs als er een strafrechtelijke vervolging zou worden ingesteld, kan nog steeds een vrijspraak voor de correctionele rechtbank volgen. Ook de verwijzing naar de bescherming van de sociale en economische belangen mist volgens de verzoekende partij dus feitelijke grondslag, aangezien vooralsnog - en op basis van het administratief dossier - niet zomaar kan worden aangenomen dat de verzoekende partij effectief zwartwerk heeft uitgevoerd. De verzoekende partij stelt ten slotte dat de verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat zij teruggekeerd is naar Kosovo in 2014. Zij stelt helaas niet meer over het betreffende paspoort (met stempel) te beschikken zodat het bewijs van deze terugkeer materieel helaas onmogelijk is.

De verzoekende partij stelt verder dat, zelfs indien zij effectief zwartwerk zou hebben verricht, hier niet zomaar kan worden afgeleid dat zij dit ook in de toekomst opnieuw zou doen. De duur van het inreisverbod moet volgens de verzoekende partij het voorwerp uitmaken van een afzonderlijke motivering, die volgens haar in casu ontbreekt, of minstens gebrekkig te noemen is. Ten slotte wijst de verwerende partij nog op het belang van de immigratiecontrole en de afwezigheid van gezinsleven op Belgisch grondgebied, maar noch het belang van de immigratiecontrole, noch de afwezigheid van gezinsleven op Belgisch grondgebied is volgens de verzoekende partij een omstandigheid die bepalend kan zijn bij bepaling van de duur van een inreisverbod. De verzoekende partij verwijst naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Bij de bepaling van het inreisverbod moet volgens haar met name rekening worden gehouden met verzwarende of verzachtende omstandigheden waarvan de uitvaardigende autoriteit op de hoogte is. De verzoekende partij geeft enkele voorbeelden. Besluitend stelt de verzoekende partij dat de determinerende motieven van het inreisverbod (vermeend illegaal verblijf en zwartwerk) zijn gesteund op onjuiste (minstens voorbarige) feitelijke gegevens. De bijkomende motieven (belang immigratiecontrole en afwezigheid gezinsleven) missen volgens de verzoekende partij dan weer de vereiste relevantie daar zij niet als verzwarende omstandigheden kunnen worden beschouwd.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar een PV dat werd opgesteld door de politiezone van Dendermonde, zonder dat dit PV zich in het administratief dossier bevindt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrap op zwartwerk. De verzoekende partij betwist dat zij werd betrap op zwartwerken, omdat zij enkel aanwezig geweest zou zijn maar niet zou gewerkt hebben. Zij maakt deze loutere bewering echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk. De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat de vaststelling van het zwartwerken is gebeurd in haar aanwezigheid, en door de politie, omdat er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld wordt "*op heterdaad*". Bijgevolg kan de verzoekende partij dit gegeven niet op een ernstige en dienstige wijze betwisten. Bovendien hoeft de verwerende partij haar het proces-verbaal an sich niet per se te bezorgen, omdat de verzoekende partij immers zelf weet of ze al dan niet door de politie op heterdaad op zwartwerken werd betrap. De Raad merkt ook op dat de politiediensten aan de verwerende partij geen afschrift van de processen-verbaal mogen overmaken zolang geen eindbeslissing is genomen omwille van het geheim van het opsporingsonderzoek en zij de verwerende partij slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Een dergelijk administratief verslag bevindt zich in het administratief dossier. In voormeld administratief verslag wordt vermeld waar en wanneer de verzoekende partij op zwartwerken werd betrap. Het werd opgesteld door de politie van Dendermonde. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zelf niet de mogelijkheid had om de sociale inspectie of de politiediensten te verzoeken kennis te mogen nemen van het proces-verbaal dat werd opgesteld omtrent voormelde feiten.

De Raad verwijst naar de inhoud van het administratief verslag van 18 juni 2019, waarin duidelijk staat vermeld dat de verzoekende partij aanwezig was op een adres in Dendermonde, en zij tijdens een actie van de Arbeidsinspectie daar werd aangetroffen. De Raad stelt daarover vast dat een PV geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, maar het staat de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen. Het feit dat er nog geen strafrechtelijke veroordeling is, verhindert de gemachtigde niet om op basis van de feiten en omstandigheden die tot de veroordeling hebben geleid, op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een - definitieve - strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwijzing naar de bescherming van de sociale en economische belangen in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Ten slotte stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat zij teruggekeerd is naar Kosovo in 2014, maar geeft zij tegelijkertijd ook toe dat zij helaas niet meer over het betreffende paspoort (met stempel) beschikt zodat het bewijs van deze terugkeer materieel onmogelijk is. Met deze bewering geeft de verzoekende partij dus toe dat zij zelfs geen begin van bewijs kan bijbrengen van deze loutere bewering. Zij maakt haar loutere bewering dan ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3 Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt bekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een inreisverbod op van twee jaar.

De verzoekende partij stelt dat de duur van het inreisverbod het voorwerp moet uitmaken van een afzonderlijke motivering, die volgens haar in casu ontbreekt, of minstens gebrekkig te noemen is. Uit de bestreden beslissing blijkt expliciet dat zij de volgende motieven bevat omtrent de duur van het inreisverbod:

“Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/13

Betrokken verklaart hier te zijn om te werken. Hij verklaart hier geen relatie of kinderen te hebben en ook niet ziek te zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV DE.55.LE.004884/2019 van de politiezone van Dendermonde). Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden-

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Uit voorgaande bespreking is al gebleken dat de verwerende partij op niet-kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt op zwartwerk en dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij wel degelijk uitvoering heeft gegeven aan een vorig bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. De verzoekende partij betwist evenmin het winstgevend karakter van zwartwerk, reden waarom de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De motieven die de verzoekende partij te mager acht om de duur van het inreisverbod op zich te kunnen staven, namelijk het belang van de immigratiecontrole en de afwezigheid van gezinsleven op Belgisch grondgebied, staan dus niet op zich, en worden aangevuld met het feit dat de verzoekende partij zwartwerk heeft verricht, niet is teruggekeerd na een vorig bevel om het grondgebied te verlaten, en geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU